

LA INFLUÈNCIA NAZI

—Els «nacionals» aviat marcaran el pas de l'oca.

—I acabaran fent l'ànec.

CONTES D'ACTUALITAT

L'home que va cridar el mal temps

La senyora Galèria va sortir a la galeria. En veure que el matí de novembre es presentava esplèndid, va tenir una idea genial.

—Sacanell, Sacanell! — va cridar al bonàs del seu home que dormia encara—. Lleva't. Fa un temps primaveral que ens permetrà anar a dinar fora, que diuen que no hi manca res.

—Tinc la sensació que plourà. Ja saps que el meu reumatisme és un baròmetre sense frare.

—I ca, què ha de ploure! Això és la mandra, res més que la mandra, que t'ho fa dir. Apa, cuita, vesteix-te.

L'home obeï, que és allò que fan tots els homes quan la dona disposa quelcom. Encara remugà, tot calçant-se un mitjó:

—I del Sidret, què en farem? Avui no és pas diumenge.

—Tot just s'ha mort el professor de filosofia i no hi ha escola. Ja veus si estem de sort.

—Veuràs—deia la mestressa optimista, un cop acomodats tots tres a l'elèctric de Sabadell—. T'he dit que prenguessis bitllet per a la Floresta, però ara que hi penso podríem baixar a Vallvidrera. Jo sé una casa de pagès, amagada, on no sols menjarem com bisbes, sinó que ben segur que ens vendran minestra per una setmana. Mai no m'agrairàs prou l'haver-te tret del llit.

A la bocana del túnel davalla la sagrada família, enmig d'una munió de boletaires, un dels quals va palesar de manera tan palpable com li interessaven les dures carns de la senyora Galèria, que de poc no cull un parell de bolets abans d'hora. La cosa no va passar d'a-

ci, gràcies al tacte del senyor Sacanell, el qual, home modern i comprensiu, va posar pau.

—Es un xic nerviosa, la meua dona, sap?—feia molt cortès al boletaire, temorenc que aquell proletari no els denunciés per burgesos a la primera patrulla de control.

—De mica en mica, li hauries dit que se me'n podia endur!—s'escriadassava la dona. Sacanell no va dir res, però va acotar el cap, entreveient l'agradívola possibilitat de què algun dia la seva muller fos incautada...

Després de moltes llegües de mal camí (bé, potser no eren llegües, però ho semblaven), els expedicionaris arribaren a les envistes de la masia, no sense que abans els pins de la muntanya no assistissin a la furibunda catilinària que la senyora Galèria adreçava al seu home, en descobrir el paraigües, que ja li era impossible d'amagar. Endebades s'excusà dient qu s'havia equivocat en pensar-se prendre el bastó. «Per què bastó—xisclava ella—si són quatre passes?»—

—Ara veureu un galliner com mai no n'heu vist cap—digué la matrona en atansar-se a la casa. Sacanell i el seu fill convingueren que realment no havien mai vist un galliner on en lloc de gallines hi prenguessin el sol sengles escampalls de puntes de cigar. La senyora Galèria va arrufar el nas.

—Deuen tenir l'aviram dins, per prudència—va sentenciar—. Ara ho sabrem. I va picar de mans, mentre cridava: «Manuell... Manuell!...

Inútil. Malgrat fos cridat Manuel, Manelic i Manolo, l'interpellat no apareixia. Les veus de la senyora Galèria resonaven a buit dintre l'entrada fosca i solitària. Finalment, aparegué un ésser d'aparença relativament humana.

—Esteu a casa meua que és la vostra, vostra, me c... en D...—digué acollidora l'aparició—. Ara sóc jo qui controlo la finca. Què voleu?

Sacanell no va dir res. Però la senyora Galèria féu moltes preguntes, sense

LA CONFESSIÓ DEL FACCIÓS

—I no em podríeu fer un «abono» que em servís per tota la campanya?

—Alà és gran!

(A part): —Efectivament. Ja és massa gran per a fer de tapadora dels feixistes.

treure l'entrellat de res. De fet hom pogué escatir que un vagabund sense domicili havia fet el seu de la masia deserta. Però en aquell moment hi havia una qüestió prèvia: dinar.

Els bons oficis del desconegut els van deparar un lloc a la glorieta, que distava mig quilòmetre de la casa. I ultra això, una amanida de caluixos amb oli mineral, i la carcanada d'un conill, que encara miolava. Però a bona gana...

Tot va anar bé fins les postres—uns flams suculents fets amb crema de calçat, prehistòrica—. Aleshores va sorgir un contratemps, millor dit, un protemp, ja que el reuma del senyor Sacanell no solia fallar. Començaren a caure gotes. Calgué obrir el paraigua, tan blasmat, i Sidret rebé l'encàrrec de sostenir-lo obert damunt la taula rústega. El noi es bellugava però, i les pells de la senyora Galèria es van mullar. I la muller molla i el marit eixut, per primer cop es posaren d'acord bufetejant les galtes rosades del Sidret.

Sempre ha estat dit pels entesos que res no aproxima un matrimoni com aquests guions de carn i ossos que són els fills.

A mitja tarda, i ja fosc com si fos de nit, el matrimoni amb estrambot feia llur «rentrée» al domicili conjugal. Les pells de la senyora Galèria venien deixatades com un discurs de Lleó Blum. Sacanell, per contra, es mostrava resignat i pacífic com si hagués reencarnat en ell el desaparegut professor de filosofia.

I tot sopant, va reproduir-se el debat relatiu a l'oportunitat de la sortida. La senyora Galèria es mantingué inexorable.

—Oh, els homes!... els homes!... No volen creure la dona!... Ens hauríem mullat com peixos si tu, contravenint les meves ordres, no haguessis cridat el mal temps amb el teu paraigua remaleit?... —ASFODELUS.